

Vicent Sanchis

Dues afirmacions

Dimarts passat, el president Lerma va exposar les línies estratègiques que ha seguit i seguirà d'ací endavant el seu govern. Després del debat, entre les seues declaracions a la premsa, dues exigeixen un poc més d'atenció que totes les altres. Dues afirmacions globals. L'una sobre l'oposició i l'altra sobre el procés i el desenvolupament autonòmic.

D'una banda, el president de la Generalitat troba a faltar una oposició «eficaç», «que sàpia quins interessos defensa», «un punt negatiu en el procés polític valencià».

Li dóna la raó una mirada ràpida sobre els tres grups parlamentaris que formen, per ara, aquesta oposició —el comunista, el popular i el mixt: Unión Valenciana—, en gran part sacsejada per bona cosa de crisi i de crispacions i divisions internes, que aquest setmanari examinarà detingudament les pròximes setmanes. Però l'honorable president, malgrat això, ha passat per alt dues coses. L'una, que va ser el seu mateix partit el preconitzador de la famosa barrera del cinc per cent, que no va permetre una representació més variada —i més real— de la societat valenciana en la cambra. Límit dirigit, essencialment, als nacionalistes. L'altra, que, justament en aquesta ocasió, la crítica —fonamentalment de comunistes i «populars»— ha trobat uns punts de suport consistents, enfront de la seua exposició.

Per a Manuel Giner Miralles, president del grup parlamentari popular en les Corts, «el govern ha incomplert sistemàticament diversos projectes de llei, com ara la Llei de Comarcalització, la Llei d'Iniciativa Popular o la del Síndic de Greuges». Davant aquest argument, Lerma va haver de retrucar amb un altre d'insuficient: «El govern i l'oposició tenen idees distintes sobre l'ordre dels projectes legislatius que cal anar aprovant». Evidentment, però, això no excusa la derogació indefinida d'una necessària Llei de Comarcalització, encara que haja estat el PSOE qui haja impulsat les mancomunitats en l'àmbit de les diputacions o que s'hi pugua adduir «el rebrot de la conflictivitat entre els valencians que provocaria aquesta discussió». En la tal llei la conflictivitat sembla provenir més de les ma-

teixes files del PSPV-PSOE, com ho corroboren les últimes declaracions a la premsa d'Antoni Asuncion, president de la Diputació de València.

Coalición Popular va exigir, a més, que l'executiu desbloquege el tema de la futura televisió valenciana, afrontar realment el problema dels incendis i la desertització d'una part del país, i abordar una política coherent per a l'aprofitament racional dels escassos recursos hídrics.

Per la seua part, Vicent Zaragoza, portaveu del grup comunista, va posar en relleu l'absència en el discurs del president d'una referència concreta als sectors més en crisi i a les necessàries mesures de reindustrialització que exigeixen. I trobà a faltar dades concretes a un problema generalitzat arreu del país: l'economia submergida i la necessària emersió de les empreses il·legals. També, va exigir termes concrets a l'hora d'assumir les competències de l'Insalud.

Les dades, els arguments, aquests i molts més, no van faltar-hi, per tant. Una altra cosa és la coherència en alguns punts ara reclamats i abans oblidats, per part de l'oposició, i la dispersió en les seues files. Però aquesta és una altra història. Que ara no es debatia.

L'altre aspecte que ha trobat un fort ressò en la premsa van ser les declaracions del president sobre el grau de desenvolupament autonòmic. «L'estatut d'autonomia està quasi desenvolupat del tot». Una afirmació greu, només observant de passada els arguments de l'oposició i, igualment, el fet que punts clau de funcionament i de traspàs de competències apareixen, encara, ben tèrbols. L'Insalud, per exemple, o l'ens Ràdio Televisió Valenciana, o les possibilitats que recull l'estatut i que ja han estat bandejades, com ara la creació d'una policia autònoma.

El president ho va rematar dient: «En moltes ocasions anem massa davant de les exigències del poble valencià». Sí i no. I no, perquè alguns d'aquests projectes o d'aquests textos legislatius, tantes vegades ajornats, són velles aspiracions, amb enquestes i sondeigs que els avalen, i molts ja apareixien en els programes del partit que va guanyar les eleccions en aquest país. □